20 Ιουλίου 2013

Ιούλιος: Μνήμη και Υπόμνηση

/ Γενικά Θέματα

Για τους Έλληνες της Κύπρου ο μήνας Ιούλιος είναι συνυφασμένος με τα τραγικά γεγονότα του 1974. Γεγονότα που έγιναν πόνος, νοσταλγία, σύνθημα, συνήθεια. Η πορεία του χρόνου οδηγεί στην ανάμνηση που κάνει την επιθυμία για επιστροφή πιο έντονη και την καρδιά να εμμένει στο εφικτό της δικαιοσύνης παρά στη λογική των τετελεσμένων. Όμως οδηγεί άλλους στη λησμονιά της πατρίδας που περιμένει και στην αποδοχή μιας νέας τάξης πραγμάτων που στηρίζεται στην άνεση, στα λεφτά που κάνουν καλύτερη την επιβίωση, στην συνειδητοποίηση της αδυναμίας για πλήρη ελευθερία.

Ο Ιούλιος όμως, ήδη από την αρχή, μας φέρνει στη μνήμη τα άλλα τραγικά γεγονότα του 1821. «Θρήνος και οδυρμός πολύς», καθώς κλήρος και λαός, με πρώτο στο ήθος και στο θάνατο, τον Αρχιεπίσκοπο και Εθνάρχη, οδηγείται στη σφαγή. Τότε και τώρα οι ίδιοι άνθρωποι να θέλουν την εξαφάνισή μας από τη γη των πατέρων μας. Τότε και τώρα να καλούμαστε και να προκαλούμαστε να νικήσουμε το θάνατο που ελλοχεύει, όχι τόσο ως χωρισμό ψυχής – σώματος, όσο ως χωρισμό από την όντως Ζωή, με την επιθυμία των πρόσκαιρων αντί αιώνιων, της προσκόλλησης στο τώρα αντί των διαχρονικών και αιώνιων.

Ο Εθνομάρτυρας άγιος Κυπριανός, με την εμμονή του να αρνηθεί να διαφύγει και να προτιμήσει την κρεμάλα, ουσιαστικά διάλεξε να «μείνει εις τους αιώνας των αιώνων», όχι ως ανάμνηση δική μας, αλλά ως εμπειρία δική του της χώρας των ζώντων.

Οι αγώνες «υπέρ πίστεως και πατρίδος» φαντάζουν στο σήμερα ως υπερβολικοί, ανεδαφικοί, απρόσιτοι. Τι έχουν να πουν στην εποχή της ειρήνης, της

παγκοσμιοποίησης, της υπέρβασης; Νομίζω πως το ουσιαστικό σ’ αυτούς τους αγώνες ήταν η νίκη που πετυχαίνετο πριν τη νίκη. Νικώντας το φόβο του θανάτου, τη σκλαβιά της φιλαυτίας και του εγωκεντρισμού, και θέλοντας να ζήσουν για το «ημών» αντί το «εμόν», βίωναν την ελευθερία που δεν εξαρτάτο από τους άλλους, δηλαδή την όντως ελευθερία, σύμφωνα με την προτροπή του Ντοστογεφσκι: «Νίκησε τον εαυτό σου και θα γίνεις ελεύθερος, τόσο ελεύθερος όσο δεν φαντάστηκες ποτέ σου, και θα αρχίσεις μια νέα ζωή, και θα κάνεις και τους άλλους ελεύθερους και θα νοιώσεις την ευτυχία γιατί θα πάρει η ζωή σου νόημα».

Στη ανάμνηση των γεγονότων του Ιουλίου τότε και τώρα, ας αφήσουμε τον εαυτό μας να κατεβεί στον Άδη της ύπαρξής του που ζει με ψευδαισθήσεις, που νομίζει πως ο κόσμος αυτός δεν «παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι να κατέχουν μέσα σ’ αυτόν» (Ά Ιω. 2.17), για να συντριβεί από την πραγματικότητα και να πεθυμήσει τον άλλο τρόπο ζωής. Οι άγιοι της Εκκλησίας μας και οι μάρτυρες της πατρίδας μας, δεν δείχνουν μόνο το «ετέρως ζείν» αλλά και πρεσβεύουν προς τον κοινόν Κύριό μας με «στεναγμούς αλαλήτους», ώστε όσοι θέλουν να προβληματιστούν, να ανανήψουν, να μετανοήσουν, να μπορούν να ζήσουν την όντως ελευθερία από την όντως σκλαβιά και θάνατο.

Του π. Αντρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com